

Obama truer med åbne og skjulte operationer mod Rusland: Hvad med, at Tyskland i 2017 bliver en kraft for det gode i verden?

Af Helga Zepp-LaRouche

17. december, 2016 – Under sin embedsperiodes sidste pressekonference beskyldte præsident Obama Rusland og præsident Putin personligt for at have manipuleret den amerikanske valgkamp med cyber-angreb, og bebudede repressalier – hvoraf nogle ville blive eksplicitte og offentlige, mens andre ville blive af en sådan art, at Rusland ville erkende ophavsmanden. Disse bebudede, hemmelige operationer må give anledning til et globalt alarmberedskab – hvilken form for operationer menes der, droneangreb eller »indirekte skader« af enhver art? Obama vil tydeligvis bruge sin resterende tid i Det Hvide Hus til fordel for en konfrontation med Rusland, en konfrontation, som Trump gennem sine udnævnelser til regeringsposter har signaleret, at han vil stoppe. De neokonservative, til hvilke Obama, gennem sin fortsættelse af Bush' og Cheneys politik, absolut hører, vil tydeligvis ikke acceptere deres tab af magten.

Dette er så meget desto mere oprørende, eftersom talrige repræsentanter for den amerikanske efterretningstjeneste, såvel som også cyber-eksperter, kraftigt modsiger præsident Obamas og CIA-chef Brennans påstand om, at præsident Putin personligt skulle have ført tilsyn med cyber-angreb under den amerikanske valgkamp, og som Trump angiveligt havde sin valgsejr at takke for. I et memorandum understregede Efterretningsveteraner for Fornuft (VIPS), der bl.a. omfatter den tidligere senator Mike Gravel og den tidligere CIA-agent Ray McGovern, at disse påstande savner »ethvert grundlag«. De havde undersøgt de omtalte e-mails og kunne, med baggrund i deres årtier lange erfaringer som eksperter i cybersikkerhed, entydigt sige, at det drejede sig om såkaldte »leaks« – altså et resultat af videreformidling af data

gennem insidere som f.eks. Edward Snowden – og altså ikke om »hackerangreb«, altså et indgreb i et operativsystem eller et cyber-beskyttelsessystem fra et fremmed sted. Hvis det havde drejet sig om et hackerangreb, argumenterer de, ville NSA med deres globale overvågningskapacitet for længst nøje have vidst, hvor afsender og modtager befandt sig. Det er utænkeligt, at NSA ikke skulle være i stand til at identificere enhver person – russer eller ej – der forsøgte at gribe ind i et amerikansk valg gennem hackerangreb. Selv den berygtede John Bolton, der selv er en af de førende neokonservative, taler om en operation under »falsk flag« og formoder, at den amerikanske efterretningstjeneste selv har hacket Demokraternes computere, for derved netop at kunne skyde det Rusland i skoene!

Kendsgerningerne er, at en hel række af de personer, som Trump har udnævnt til regeringsposter, er folk, der, mht. mange af Obamas aktiviteter, som endnu kan blive genstand for juridiske undersøgelser, nøje ved, hvor humlen ligger begravet. Således er Obamas seneste fægtning

ger tydeligvis også en stor manøvre for netop at aflede opmærksomheden fra dette.

Enhver, der fulgte med i denne, Obamas forventede sidste pressekonference, oplevede i øvrigt en person, som, ud over ubegrundede beskyldninger og såkaldte 'post-fakta' udtalelser (som altså intet har med kendsgerningerne at gøre) om den amerikanske økonomis fremragende tilstand, intet havde at sige – ingen vision, og ingen perspektiver.

Hvad betyder det så, når den nye præsident for Bundesnachrichtendienst, BND, den tyske stats efterretningstjeneste for udlandet, Bruno Kahl, nu kører den samme linje som CIA-chef Brennan, idet han med hensyn til hackerangrebet under den amerikanske valgkamp erklærede, at der i denne sag var «holdepunkter» for et spor, der førte til Moskva, og altså tydeligvis forsvarede de neokonservatives fremstilling, og ikke sandheden, og når CDU i et oplæg vedrørende Ruslands angivelige cyberangreb kræver en »fastere gangart« over for Moskva?

Det betyder ikke noget godt. Den notorisk pro-britiske klummeskribent for *Washington Post*, Anne Applebaum, er »100 procent sikker på«, at den russiske regering, »nøjagtig som med sin indgriben imod Hillary Clinton«, vil forsøge at frastjæle Angela Merkel sejren i den kommende, tyske valgkamp i 2017.

Det, som senest med [den tyske forsvarsminister Ursula] von der Leyens »dybe chok« over Trumps valgsejr er blevet klart, er den kendsgerning, at mange af tilhængerne af den neoliberale globaliserings dødsdømte paradigme ikke, som mange har antaget, er engageret i den geopolitiske kampagne imod Rusland og Kina, fordi de har fået forholdsregler fra Wall Street og City of London, men derimod, fordi denne geopolitik er aksiomatisk for deres identitet.

Den syriske regering har, med støtte fra Rusland og Iran, gennemtvunget en militær løsning på befrielsen af Aleppo og andre dele af Syrien fra ISIS, al-Nusra og andre terroristgrupperinger, hvilket, under de givne omstændigheder – nemlig, at Obama beordrede den fortsatte bevæbning af disse grupperinger – var den eneste mulighed. Alle de mennesker, der her taler om Aleppos »fald«, og ikke om byens befrielse, stiller sig ganske klart på ISIS' side, altså den gruppe, der ikke alene er ansvarlig for talløse dræbte i Mellemøsten, men også for terrorangrebene i Frankrig og Tyskland.

Det er naturligvis krigens tragedie, at der i dens forløb, især, når den raser i årevis, og det drejer sig om en stedfortræderkrig, der en anstiftet udefra, finder rædsler sted, der frembringer en endeløs kæde af rædsler. Det er så meget desto mere påtrængende, at alle naboer i regionen, altså Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten; men også Tyskland, Frankrig og Italien, nu sætter en storstilet genopbygning af hele Mellemøsten på dagsordenen. General Michael Flynn, som af Trump er blevet udnævnt til national sikkerhedsrådgiver, har gentagne gange udtalt sig til fordel for en Marshallplan for Mellemøsten, som imidlertid kun kan lykkes, hvis alle store magter samarbejder og gør det muligt for mennesker i den sønderrevne region at få et reelt fremtidsperspektiv. Den konkrete fremgangsmåde har Schiller Institutet for længst foreslået

med sit forslag om »Projekt Fønix« for en genopbygning af Aleppo, og med forlængelsen af den Nye Silkevej ind i hele Sydvestasien.

Det er naturligvis klart, at der er et tilsvarende, påtrængende behov for et omfattende industrialiserings- og udviklingsprogram for Afrika. Et første, lille skridt i den rigtige retning er netop blevet taget af den tyske udviklingsminister, Gerd Müller, som vil motivere tyske foretagender til at investere kraftigere i Afrika. Det er i hvert fald et fremskridt i forhold til finansieringen fra ikke-statslige organisationer (NGO'er), hvis søndagsprædikener om demokrati og menneskerettigheder har udrettet meget lidt. Men Kina, Indien og Japan er engageret i omfangsrige investeringer i infrastruktur og industriopbygning, og blandt afrikanere diskuterer man åbenlyst, at europæerne meget snart vil blive betydningsløse på dette kontinent, hvis de ikke omgående ændrer deres ligegyldighed over for Afrika.

Forbundskansler Merkel har i et videobudskab meddelt, at Tyskland vil gøre Afrikas udvikling til et af hovedtemaerne på G20-topmødet i juli måned i Hamborg, som Tyskland vil præsidere. Forberedelserne til dette topmøde, og sluttelig selve topmødet, kunne blive et vendepunkt for genopbygningen af Mellemøsten og Afrikas industrialisering – men kun, hvis den tyske regering fastlægger det samme høje niveau, som Kina etablerede med G20-topmødet i Hangzhou. Her aflagde præsident Xi Jinping løfte om Kinas engagement for Afrikas industrialisering.

Men, hvis den plan fastholdes, hvor man vil takle programmet for Afrika under de fortægn, som for nylig, under en pressekonference i Berlin, blev fremlagt som det tyske program for G20-topmødet af CBE Joachim Schellnhuber og Dirk Messner, nemlig »den store transformering og dekarbonisering af verdensøkonomien«, så ville Tyskland i verdens øjne bringe sig selv i total miscredit, de asiatiske stater ville opbygge deres indflydelse, og Europa ville marginalisere sig selv. Den verdensomspændende revolution, der er i gang mod globaliseringen, er netop rettet imod en sådan kun sparsomt tilsløret, neokolonialistisk politik, som Schellnhuber eksemplificerer. Og så vil det heller ikke nytte, at Messner udtænker en »ny, moderne fortælling« om det.

Men vi kunne også gå helt anderledes frem mod udfordringerne i det kommende år, 2017. Kinas tilbud om et win-win-samarbejde om opbygning af den Nye Silkevej ligger på bordet. Der er allerede over 100 nationer og organisationer, der deltager i verdens største infrastrukturprogram. Schiller Institutet og *EIR* har med sin rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, (se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2661>) udgivet et omfattende program, som også indeholder de nøgleprojekter, der er afgørende for at overvinde Afrikas underudvikling, som f.eks. Transaqua-projektet til genopfyldning af Tchadsøen.

Tyskland kunne vedtage at arbejde med på virkeliggørelsen af disse projekter og, i det nye paradigme for samarbejde om menneskehedens fælles mål, blive en kraft for det gode.